

Mariji.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali komu bi jo dal?
Daj jo meni — kliče gora —
dam ti zanjo cvet prezal.

Gora, gora! Kaj pa misliš?
So planike lepe res;
a najlepše vendar niso,
niso dali ti z nebes.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali kómu bi jo dal?
Daj jo meni — prosi solnce —
dam ti zanjo žar svetel.

Solnce, solnce! Kaj pa misliš?
So kristali dragi res,
kot kristali žarki tvoji,
a najdražjega ni vmes.

Moje solnce, moja roža,
višja kakor vse stvari.
Sram me je te drobne pesni;
ali sama — k Njej kipi.

Silvin Sardenko.

Povestica o Anici.

Tiho je bilo v sobi . . .

Anica je sedela ob mizi in je gledala skoz okno
vun v pomlajeno pomladansko naravo. Oko ji je zrló
na domači vrt, ki so po njem cvele marjetice; na zelene
travnike in na gozd, in na drugo stran, dol na njive, kjer
so ljudje orali in sejali; in še dalje na gore in na raz-
tresene oblačke nad njimi. In vse to je ožarjalo in osvet-
ljevalo jasno solnce nebeško.

Anica je gledala to lepoto pomlajene narave in to
pisano življenje v nji. A njeno oko je bilo motno in njena
duša je bila žalostna. Zakaj Aničina mamica je bila
bolna. Zdajpazdaj se je okrenila Anica od mize in je
sočutno pogledala na mamico, ki je ležala na postelji in
nemirno spala.

Tiho je bilo v sobi. Čulo se je le enakomerno tik-
takanje stenske ure in pridušeni vzdih bolne mamice.